

[Langkilde.]

visningsministeren og kirkeministeren med hensyn til folkeskolens lærere og præsterne, skal udøves efter forhandling med lønnings- og pensionsministeren. Udvalgets ønske om disse ændringer må ses som et led i bestræbelserne for at koordinere behandlingen af disse områder med den praksis, som findes på det almindelige statstjenestemandssområde.

Endelig er der grund til at nævne ændringsforslaget til lønnings- og klassificeringslovforslagets § 36; her foreslås der et nyt stk. 3, som giver lønnings- og pensionsministeren bemyndigelse til at afkorte i de generelle eller særlige tillæg for sådanne honorarer, som udbetales til varetagelse af pligter, som ligger inden for tjenestemandstillingen, hvis sådanne honorarer ikke har kunnet afvikles inden den 1. april 1970; i sådanne tilfælde kan der også ske en udskydelse af de lønforhøjelser, som måtte tilkomme de pågældende tjenestemænd pr. samme dato. Disse bemyndigelser er indsat for at give en kraftigere understregning af viljen til at afskaffe honorarer og sportler, som oppebæres for pligter, der er led i tjenesten. Det viser, at der er en klar politisk vilje til at komme af med disse honorarer og sportler.

Hele den offentlige debat omkring honorarerne har været heftig, og man kan vel sige en smule unuanceret. Det er vist den almindelige opfattelse i offentligheden, at der er tale om arbejdsfri indtægter, og sådanne honorarer findes selvfølgelig også; men jeg vil gerne fremhæve, at i et vist omfang har honorarer og ben været brugt til at foretage en løndifferentiering mellem den arbejdsmæssigt hårdt belastede tjenestemand og den mindre hårdt belastede, en differentiering, som det hidtidige system ikke rigtig har givet mulighed for. Nu får vi et system, som i sig rummer muligheden for en differentiering, og derfor må selvfølgelig disse honorarer falde væk. Det skal ske under medvirken af lønningsrådet, som derved får pålagt et stort og væsentligt

arbejde med at give råd til regeringen om disse honorarers afskaffelse. Den endelige afgørelse træffes imidlertid i regeringen på grundlag af lønningsrådets indstilling.

Der går normalt omkring 10 år mellem hver ny tjenestemandsløvs, men hver gang man har gennemført en sådan reform, har man sikkert regnet med, at der ville gå betydelig længere tid, før en ny lov var påkrævet. Jeg skal afholde mig fra spådomme på dette felt; men efter alt, hvad vi i dag kan se, rummer de lovforslag, som vi nu behandler, et system, som vil kunne tilpasses betydelige ændringer i samfundsstrukturen. Der er ingen som helst grund til at tro, at der ikke bliver brug for hele den smidighed og fleksibilitet, som det foreslåede system indeholder, men vi har vel lov til at håbe på, at der vil gå et betragteligt stykke tid, før smidigheden er fuldt udnyttet og et nyt system påkrævet.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale de af udvalget tiltrådte ændringsforslag, som lønnings- og pensionsministeren har stillet, ligesom jeg skal anbefale, at man stemmer imod det af hr. Morten Lange stillede ændringsforslag.

Enggaard: Jeg vil gerne først udtrykke min glæde og tilfredshed med, at der under udvalgsarbejdet om disse 5 lovforslag har kunnet opnås enighed imellem de 5 partier, som er repræsenteret i lønningsudvalget. Jeg finder det værdifuldt, at der fortsat vil kunne være politisk enighed om hovedsynspunkterne vedrørende så væsentlig en lovgivning som den, der vedrører statens tjenestemænd.

Jeg vil gerne allerførst på venstres vegne tiltræde den lange række ændringsforslag, som er stillet her til anden behandling. Disse ændringsforslag er dels af teknisk natur, dels affødt af ministerens forhandlinger med organisationerne om regulering som følge af udviklingen i lønningerne på arbejdsmarkedet, og endelig er den tredje hovedgruppe affødt af forskellige ønsker i udvalget om en mere hensigtsmæssig udformning af